

## Варвари узвраћају ударац



Поводом најновије кампање против академика Николе Милошевића (и Српске либералне странке)

Двострука су исходишта свих досадашњих кампања против академика Николе Милошевића, посебна и оп-шта одн. лична и политичка. Зашто као личност, академик Никола Милошевић изазива гнев и привлачи мржњу варвара? Из истих разлога као што то изазива и свака друга ван политике, остварена личност која је у политици због свог грађанског и националног осећаја дужности. Таквих личности, на нашу срећу, није мало на свим странама политичког спектра, сетимо се само моћног правника као што је Коста Чавошки, изврсног драмског писца као што је био најбољи министар културе новије историје Србије, Миодраг Ђукић, те инжењера Небојше Човића који је од кошарке, преко Београда, до Кординационог центра за Косово свуда имао јасне резултате свог рада и многи други (што ће бити тема неког другог рада).

Оно што додатно провоцира варваре против Николе Милошевића је, дакле, осим његове ванполитичке успешности у философији и књижевности, начин његовог дебатовања са политичким противницима, који, вукући корене из хеленске школе дебате и дијалога Периклове епохе, не даје много могућности неуким и необразованим опонентима које нико није ни терао да укрштају копља са неким толико бољим од себе, али наслеђе претходног режима учинило је да се револуционарно схватање “једнакости” прошири и у интелектуалне сфере, уместо да остане једино у правној, где му је и место (у смислу “равноправности пред законом”). Тако, дакле, немоћ у интелектуалној дебати рађа мржњу и гнев посебно код варвара комунистичке провенијенције и “златне младежи” титоизма. Тачност овог дедуктивно изведеног закључка подупире се и индуктивно оном, пре неколико недеља, дебатом на телевизији “Политика” између Николе Милошевића и гђе Ковачевић-Вучо која је отворено признала своју неваспитаност (јер “зашто и бити васпитан пред класним непријатељем?”). Од тог тренутка почиње подземна акција и води се прљава кампања против Николе Милошевића пошто су мрзители немоћни у дебатама, директним вербалним двобојима и хеленском дијалогу. “Златна младеж титоизма” не прашта поразе и чини све да “револуционарна правда” стигне сваког који се дрзне да устане против ње.

То је тај, како на самом почетку рекосмо, лични разлог ове кампање, али има и још један, општи одн. политички. Академик Милошевић је, као што је познато, почасни председник Српске либералне странке, која је била часна странка у дубокој опозицији, те као таква, незанимљива за каријеристе-хошштаплере. Међутим оног тренутка кад се СЛС приближила власти (са само једним послаником, и то управо Николом Милошевићем) настаје навала на странку, из јасног разлога да би се подрила изнутра. На страначкој скупштини појављују се скроз непознати људи, углавном из Беле Цркве, који свог председника општинског одбора намећу за председника Странке чиме стварају основни предуслов за распад странке, а то је гађење према вођству.

Тако дођосмо и до два циља ове здружене кампање: омаловажити академика Милошевића и уништити Српску либералну странку, споља, интригирањем и дезинформисањем преко штампе а изнутра, такође интригирањем и уништавањем супстрата те некада часне и чврсте странке. Ако ова прљава здружена кампања успе, политички врт Србије остаће без бокора белих, либералних ружа а уместо њих биће оних дулека и бундева по жељи “свиње реформатора” (види песму Милорада Митровића). Ипак, биће и нечег доброг – драгоцени људи као што су академик Никола Милошевић, професор Коста Чавошки и доктор Едуард Дајч (нескромни писац ових

редова јер, цитирајмо Артура Шопенхауера: “скромност је лицемерна понизност којом људи који су лишени вредности желе да негирају исте код људи који их имају”). Ти дивни људи, ослобођени страначких обавеза, имаће више времена да се посвете свом изворном раду у славу свог народа и сопствену, први у политичкој философији, други у правној, а трећи у стварању нових политичких драма и комедија, толико потребних српском народу и грађанима Србије у овим мрачним тренуцима.

16. маја 2004.